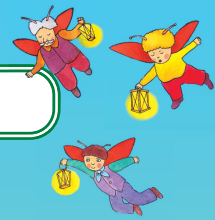

I. BROUČKOVY STUDIE

Slunko bylo u samého západu a svatojánští broučci vstávali. Maminka už byla v kuchyni a vařila snídani. Tatínek už také nespál. Ležel ještě v posteli a hezky si hověl. Brouček pak přešel ze své postýlky na maminčinu – tam se to pěkněji spalo – lehl si pěkně na zádečka, zdvihl všechny nožičky do povětří a počal se houpat: houp, houp, houp, houp. Ale najednou se to jaksi moc rozhouplo, houp, houp, a už ležel Brouček na zemi a křičel, co mu jen hrdlo stačilo.

KAPITOLA PRVNÍ

Tatínkem to trhlo, takže byl všecek polekaný. „Zatrápený Broučku, copak tak musíš křičet!“

„Ale tatínku, když jsem se tak udeřil!“

„A jakpak?“

„I já jsem spadl z postele.“

„Tak sis měl dát pozor.“

„Ale když ono mě to přece bolí.“

Maminka měla už zatím snídani hotovou a šla je budit. „Vstávejte, vstávejte, slunko již zapadá, budeme snídat. A copak ty, Broučku, už pláčeš? Sotvas oči proloupl!“

„Ale když já jsem se tak udeřil a tatínek chce, abych nekřičel.“

„I jen pojď. Dřív než kočička vejce snese, všecko se ti zahojí. Zatím se pěkně umyjeme a budeme snídat. Pojď.“

A šli. Maminka Broučka pěkně umyla, Brouček přistavil ke stolu židle a maminka už nesla polívčičku na stůl. Sedli si, sepjali nožičky, a tatínek se modlil:

*Ó náš milý Bože,
povstali jsme z lože
a pěkně tě prosíme,
dejž, ať se tě bojíme,
bojíme a posloucháme,
a při tom se rádi máme.*

BROUČKOVY STUDIE

Potom říkal Brouček svou modlitbičku: „Požehnej nám, Pane Bože, prosíme tě pokorně,“ – a pak už hned držel svou dřevěnou lžičku a znamenitě s ní zacházel. Však oni měli zelnou polívčičku a Brouček, třebaže všecky polívčičky rád, vždy a vždycky tu zelnou přece ze všech polívčiček nejraději. Snědl jí svůj plný talíř a maminka mu ještě ze svého přidala.

Ale tatínek, že už má čas, slunko že je dávno za horama. Honem dal mamince hubičku a nechal si od Broučka políbit ruku.

„A teď, Broučku, pěkně poslouchat – ať mně pak maminka nemusí žalovat.“

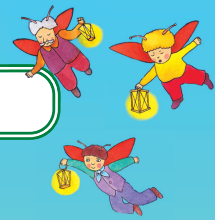
„Ne, tatínku. A já vás vyprovodím, ano?“

„Tak pojď.“

A šli, ba letěli, ale hezky nízko, aby Brouček nespadl, a jen tak daleko, co mohl Brouček dohlédnout domů, aby potom nezabloudil. Ještě to dost neuměl, a tatínek mu řekl: „Jdi už zas, jdi a pěkně se uč létat.“ A Brouček šel.

Chaloupku měli vystavěnou ve stráni pod jalovcem a krytou suchým špendličím. Brouček si vylezl na stříšku, spustil se, letěl až k palouku a přes celý palouk až k dubu a zas zpátky až na stříšku, pak se zas spustil a letěl až k dubu a ještě zas zpátky. A když už byl celý udýchaný a křidélka ho bolela, sedl si a odpočinul. A zas se spustil a zas letěl až k palouku a přes celý palouk až k dubu a zas

KAPITOLA PRVNÍ

zpátky až na stříšku, a zas se spustil a letěl až k dubu a zas zpátky a ještě se spustil a letěl rovnou čarou pod dub ke kmotřičce.

„Kmotřičko, jestlipak už jste vzhůru?“

„I Broučku, bodejť bychom nebyli!“

„A Beruška také?“

„Bodejť bych nebyla, Broučku. Copak nám neseš?“

„Já? Nic. Ale pane, to už umím létat! Od našich až sem a zas k našim a zas sem a zas k našim a zas sem a jakoby nic. Že bys to nedovedla!“

„I však já jsem beruška a nejsem žádný brouček. Vaše maminka, myslím, také moc létat neumí.“

„Moc ne. Ale pane, já jsem dnes ráno spadl z postele.“

„A tos křičel, vid’.“

„A jakpak to víš? Copak jsi to slyšela?“

„I neslyšela, ale to já už vím, že jsi takový křikloun.“

„Že já jsem křikloun? Ó – ty Berouši!“

A už zas Brouček letěl. Maminka už měla doma ukli-zeno a cídila právě okna, že se až až třpytila. „Kdepak jsi byl tak dlouho, Broučku?“

„Byl jsem chvílku u kmotřičky pod dubem.“

„A copak jsi tam dělal?“

„Nic, já jsem tam byl jen tak u okna.“

„A copak ti dali?“

„Nic. Já jsem nic nechtěl.“

